

[Bertel Dahlggaard.]

undervisningsminister om at sige, at han, når disse forudsætninger nu kommer til at foreligge, da vil være rede til allerede i indeværende rigsdagssamling at gå til bevillingsmyndighederne. Jeg vil mene, at det så meget mere er muligt, som hele spørgsmålet er af relativt ringe økonomisk rækkevidde.

Skytte: I et samråd i finansudvalget har mit parti henstillet til den højtærede forsvarsminister at ophæve forsvarets pressetjeneste. Under henvisning hertil ønsker jeg at meddele, at mit parti må forbeholde sig sin stilling til dette spørgsmål ved finanslovsforslagets tredie behandling.

Gregersen: På den af det ærede medlem hr. Skytte givne foranledning vil jeg gerne meddele, at vi har taget det samme forbehold overfor pressetjenesten. Jeg kan iøvrigt oplyse at der i går forelå et forslag i finansudvalget, hvori pressetjenesten var optaget, men at finansudvalget vedtog i alt fald foreløbig at lade denne bevilling udgå eller henstå. Da der nu er tale om dette, vil jeg også gerne nævne, at vi samtidig tog afstand fra bladet „Folk og Værn“, som vi anser for et agitationsskrift, som vi ikke ønsker at støtte.

Dernæst vil jeg tilføje, da vi taler om de militære bevillinger, at vi tog afstand fra udsendelsen af tropper til Tyskland — vi stemte imod denne lov —, og at vi derfor naturligvis også tager forbehold overfor den bevilling, der er nævnt i et af samrådene med forsvarsministeren angående merudgiften til den styrke, der er stationeret i Tyskland. Man kan vel ikke fastslå, hvor stort beløbet er, men merudgiften anslås til ca. ½ mill. kr. Vi tager altså forbehold også overfor denne bevilling.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg har grund til at takke det ærede medlem hr. Bertel Dahlggaard for hans interesse for præliminærkurserne, og fordi han har foranlediget et samråd vedrørende tilskudsordningen for de statsanerkendte prælimi-

nærkursus. Jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at disse kursus må betragtes som noget værdifuldt, fordi de bevirker, at unge læseegnede, som af en eller anden grund er kommet til at arbejde for sent med bøgerne, eller unge læseegnede, som bor i fjernere egne af landet, borte fra de almindelige skoler, herved får mulighed for at gå bogens vej.

Med hensyn til sagen forholder det sig således, at jeg engang, jeg tror det var i 1951, modtog besøg af repræsentanter for kursusforeningen, og at jeg ved den lejlighed gav udtryk for min interesse for disse kursers arbejde. Man indsendte så i oktober 1951 udkast til en særlig lov, som skulle side stille kursus med realskoler i tilskudsmæssig henseende, men dette forslag viste sig efter foretagne beregninger at ville medføre en merudgift på ¼ mill. kr. årlig, det vil sige i virkeligheden en fordobling af statstilskuddet. Jeg skal ikke nægte, at jeg var noget betænkelig på grund af denne udgift, men jeg var også betænkelig, fordi kurserne er så forskelligartede. Nogle er bygget op som selvstændige skoler, men de fleste er tilknyttet andre institutioner, og man mente i mit ministerium, at loven ganske vist ville være retfærdig for nogle, men bringe en vis uklarhed og fare for dobbelttilskud for andre, og derfor afslog man dengang, men lovede samtidig at tage spørgsmålet om en bedre ordning end den nuværende op, hvis kurserne kunne forelægge ministeriet et fyldestgørende regnskabsmateriale. På et kursusmøde i oktober 1952 blev så sagen nærmere diskuteret; ved denne lejlighed var ministeriet repræsenteret med ministersekretær, fuldmægtig P. Boelskov. På grundlag heraf forelagde kursusforeningen i december et forslag til en skematisk regnskabsopstilling, og efter forhandling med undervisningsinspektør Hans Jørgen Hansen er forslaget nu godkendt af ministeriet, og regnskaberne indkaldes da til 1. april, og derefter kan vi, når der er dokumenteret grundlag derfor, gå til bevillingsmyndighederne med en bedre tilskudsordning.

Hermed sluttede forhandlingen.